

mijmering / popmuziek

Ik weet niets van popmuziek. Echt niets. Ik wist heel lang niet dat er iets anders bestond dan de Vier Jaargetijden van Vivaldi en de concerten van Mozart en Bruch. Ik speelde blokfluit en viool

en ik zong met heel mijn hart. Werd die muziek mij opgedrongen? Werd mij ontzegd wat kinderen nodig hebben? Welnee, dit was wat ik zelf wilde. Ik speelde graag buiten, maar zo gauw mijn vader de wenk gaf dat hij even tijd had om samen muziek te maken - hij piano en ik fluit of viool - vloog ik naar binnen.

Noem mij een popgroep van vroeger en ik val stil. In het beste geval ken ik de naam van de groep maar wat voor muziek daarbij hoort ... geen idee. Toen ik wat ouder werd kwam er nog wel eens iets poppigs op mijn pad, maar dat vond ik niks; verreweg de meeste niet-klassieke muziek, vooral die uit de Top zoveel, kan niet tippen aan het resultaat van jarenlang studeren, investeren, ontberen, alles vanuit de gedrevenheid om het mooiste wat je vermoedt een stem te geven. Zoals de meeste popliefhebbers op latere leeftijd voorzichtig aan klassiek snuffelen, zette ik nog niet zo lang geleden de reuzestap naar Leonard Cohen. Ik weet het, Cohen is dood en alweer passé, maar iemand als ik moet érgens beginnen. Cohen maakte mij duidelijk dat er in de kern geen verschil is tussen een Lied van Schubert en een van hem. Waren die van de 19-eeuwse Schubert de hartenkreten van toen, de songs van Cohen zijn dat van nu, met tekst en al.

Maar de grens tussen klassiek en niet-klassiek vervaagt. Deze week was ik totaal van de kaart door 'Hallelujah' van Cohen, in een bewerking voor cello en strijkorkest van de hand van de (klassiek opgeleide) cellist Giovanni Sollima. Ik heb van die tijden dat ik emotioneel even niet goed weet waar ik sta. Toen ik 'Hallelujah' hoorde wist ik het weer: aan de kant van verlangen en liefde, van goedheid en dankbaarheid. Zoals Sollima zegt: muziek verbindt en ontbindt.